

Ngàn Truyện Cười Đủ Loại

Có một chị hay ăn vụng. Thường thường hễ chồng đi câu được tôm về, có bao nhiêu con lớn thì chị ta trộn lấy cả, giấu để một chỗ, đợi lúc nào chồng đi vắng, ở nhà đem vào bếp nướng ăn. Một hôm, chồng rình biết ý thế, mới lấy một cái que cứng, vót nhọn đầu, rồi lên nằm ở trên gác bếp.

Lúc chị kia đi đâu về, không thấy chồng ở nhà, tưởng đi vắng, mới lấy tôm đem vào bếp ngồi nướng. Chăm chăm chú chú nướng cho mau; cho nên mặc váy, ngồi xổm, để cả ra, mà cũng không biết. Nướng được con nào, bỏ vào một cái rổ, để bên cạnh mình, đợi xong cả thì lằm một thể. Nào ngờ anh chồng nằm ở trên kia, hễ nướng được con nào thì anh ta lại xiên mất con ấy. Đến lúc nướng xong, chị ta ngoảnh lại, thấy mất sạch cả tôm. Nhìn trước nhìn sau, chẳng thấy ai, mà dòm xuống chỉ thì thấy cái kia; giận lắm, phát nó một thôi một hỏi, mà bảo rằng:

- Chỉ có bà với mày ở đây thôi, mà đi đâu mất cả tôm ? Còn có ai vào đây nữa ? Chẳng phải mày ăn thì ai vào ăn hử ?

Phát mãi, vãi cả đái ra. Lại mắng rằng :

- Ừ, ừ ! oan lắm đấy ư mà còn khóc !

Có một anh, vợ mới đẻ; em gái vợ đến chơi với chị, ngủ đấy để bông con lớn đỡ chị.

Anh ta vốn có máu dê. Một đêm, người em vợ bế cháu nằm ngủ ở võng. Anh ta mới bò đến, chực sự nọ kia.

Chẳng may vợ nó biết, mới ru con rằng :

Con ơi, con bú cho no !

Hỡi người quân tử kia bò đi đâu ?

Anh ta hát rằng:

Đêm đông gà gáy o o

Anh ngủ chẳng được, anh bò anh chơi.

Người em vợ ru cháu rằng :

Cháu ơi, cứ ngủ cho no !

Của dì dì giữ, ai bò mặc ai !

Có một người đàn bà, chồng đi lính vắng. Ở bên cạnh nhà, có ông đồ, bụng muốn gạ gẫm, nhưng mà không biết làm thế nào được. Nhân chị ta có chữa, thầy đồ mới bắt học trò ngày ngày cứ kể to câu này: "Ai chữa mà không dưỡng thai, Sinh con không mắt, không tai, không mồm!" Rồi cho học trò sang nói mánh với chị kia rằng:

- Thầy tôi biết cách dưỡng thai. Bác nên sang mà nói để thầy tôi giúp cho.

Chị ta cũng tin, mua một chục quả cau mang sang lễ thầy đồ và xin thầy dưỡng thai cho. Thầy đồ làm bộ ngần ngừ lâu rồi mới thuận. Ngày ngày sang nhà, dưỡng thai mãi cho đến khi chị ta đẻ.

Một hôm, người chồng đi lính được phép nghỉ về thăm nhà. Đem con ra chơi, hôn hít mãi. Vợ thấy thế, mới nói rằng :

- Không có ông đồ bên cạnh thì có đâu được như thế, mà bây giờ hôn hít ! Nên sang chơi mà tạ ơn người ta. Anh chồng ngạc nhiên hỏi làm sao, thì vợ kể hết chuyện đầu đuôi cho mà nghe. Anh ta giận lắm, lập mưu báo thù thầy đồ.

Một hôm, thầy đồ đi vắng, anh ta bảo vợ sang nói với vợ thầy đồ rằng :

- Nhà tôi đi lính, bây giờ Quan sai về làng cất đách đàn bà. Nhân tôi có chút ơn với ông đồ : "khi tôi có mang, ông vẫn sang dưỡng thai cho. Bởi vậy tôi có bảo nhà tôi phải trả cái ơn ấy, nhà tôi cũng bằng lòng. Vậy thì mời bà sang chơi, cho nhà tôi khám qua gọi là, để khi Quan có hỏi, thì nói rằng : "đã khám rồi, nhưng mà bà không có đách." Như thế thì bà khỏi phải lòi thôi mà hai vợ chồng tôi cũng trả được ơn."

Bà thầy nghe nói, tưởng thật, vội vàng sang ngay cho anh lính ta khám. Xong rồi về nhà, đợi chồng về, phò với chồng, kể hết cả chuyện. Thầy đồ tức quá, ra đứng ngoài cửa, chửi đồng rằng :

- Cha nó ra chứ ! Lệ đâu lại có lệ cất đách!

Anh lính ở bên kia, nghe thấy, cũng ra đứng cửa, chửi trống không rằng :

- Bó nó ra chứ ! Sách đâu lại có sách dưỡng thai!

Có một anh thích râu ba chòm quá, mà mình thì ở cằm, ở mép, không thấy mọc một cái râu nào; trong bụng thường phàn nàn rằng : "Thôi, số mình chẳng được, thì cố làm thế nào cho con về sau có vậy ?"

Một hôm, ra đường gặp một người râu ba chòm. Anh ta nhất định đón ngay về nhà để lấy giống; làm cơm thết đãi, rồi nói thực tình rằng :

- Tôi chỉ sở nguyện được một bộ râu như của ông, mà không làm sao được. Đành để cho con vậy. Xin ông giúp tôi việc ấy. Không bao giờ dám quên ơn. Tức thì bảo vợ vào trong buồng quạt màn trải chiếu, sắp chân gối, mời người ấy vào.

Người ấy lấy làm lạ, ngần ngại; anh ta cầm tay lôi bừa vào bắt phải... cạy cho một ít giống râu ba chòm. Người có râu, thế bất đắc dĩ, phải nể mà vào... cày. Thoạt tiên, thấy reo lên : "Này một chòm !" rồi sau : "Này hai chòm ! Này ba chòm !" sau nữa làm luôn; "Này bốn chòm ! năm chòm ! sáu chòm ! bảy chòm ! tám chòm !"

Anh nọ đứng ngoài nghe thấy, vội vàng chạy vào nói rằng :

- Ấy chết ! ông làm vừa chứ, kéo cháu về sau thành râu quai nón mất.

Có một anh không có râu, bị vợ diếc móc khổ quá, phải đi lấy thuốc mọc râu. Một hôm, mang tiền đến nhà ông lang. Chẳng may ông lang đi vắng, chỉ có bà lang ở nhà thôi. Bà lang thấy anh ta đến, mới hỏi rằng:

- Bác hỏi gì ?

- Thưa bà, tôi đến xin thuốc.

- Ông lang tôi đi vắng, bác lấy thuốc gì ?

- Thưa, tôi xin thuốc mọc râu.

Bà lang ngồi nghĩ một chốc, rồi nói rằng:

- Tưởng lấy thuốc gì thì tôi không dám hạ thủ, chứ thuốc này tôi đã kinh trị. Để tôi giùm cho ! Rồi lấy một ít liên tu, gói vào giấy, đưa cho anh kia mà nói rằng:

- Phương thuốc này thì phải nội ẩm, ngoại đồ mới được. Đây tôi bốc thuốc uống; còn thuốc đồ, bác phải kiểm lấy.

Anh kia cầm lấy thang thuốc hỏi rằng:

- Thưa bà, thuốc đồ thế nào, xin bà bảo cho.

- Bác kiểm lấy hai hòn đá cuội, lấy da bong bóng lợn bọc lại. Khi uống thuốc rồi, thì lên giường, nằm ngửa, lấy túm đá cuội ấy mà giay trên môi một lúc, rồi lấy ít dầu vừng đồ qua, thì mọc được râu.

Anh ta mừng quá, trả tiền thang thuốc, rồi chạy về nhà.

Một chốc, ông lang về, hỏi bà lang rằng:

- Tôi đi vắng, ở nhà có ai đến lấy thuốc không ?

Bà nói:

- Có, có người đến xin thuốc. Ông đi vắng, nếu không có tôi ở nhà khai phương cho người ta, thì người ta đi lấy chỗ khác.

Ông lang ngạc nhiên, hỏi:

- Ai lấy thuốc gì mà bà dám bốc ?

Bà lang mới kể tình đầu lại cho chồng nghe. Ông lang ngẩn ra, hỏi rằng:

- Chứ bà theo sách nào mà bốc cho người ta như thế ?

Bà quát mắt, cãi rằng:

- Chẳng phải theo sách nào cả ! Khi tôi mới lấy ông thì tôi có tí... nào đâu ? Sao ông chỉ đồ cho tôi có một ít lâu, mà bây giờ mọc rậm thế ?...

Có một chị, chồng đi lính vắng, ở nhà nuôi một con mèo, đặt tên là ông Hàn. Yêu đương quá, ăn cũng gọi :

"Ông Hàn ơi, lại ăn cơm !" ngủ cũng gọi : "Ông Hàn ơi, tôi yêu ông Hàn lắm, lại đây chơi với tôi !"

Một hôm, chồng được phép về chơi nhà; sang thăm các bà con hàng xóm. Có người mách rằng :

- Bác đi vắng, không biết bác gái ở nhà có ngoại tình với ông Hàn nào mà ăn cũng gọi ông Hàn, ngủ cũng gọi ông Hàn; cả ngày cứ nheo nhéo rằng : "tôi yêu ông Hàn lắm, lại đây chơi với tôi !"

- Chỗ bà con, tôi quý bác, thì tôi mới nói. Xin bác cứ để bụng. Dù có thế nào cũng đừng bảo rằng tôi mách, mà bác gái oán tôi.

Anh ta vâng. Rồi trở ra về, trong bụng giận vợ lắm, nhưng mà cũng không nói gì cả. Đêm hôm ấy, nằm bên cạnh vợ, một hai toan hỏi; nhưng mà lại thôi. Và cu cậu bấy lâu nay đi lính, bị cầm hãm đã lâu cho nên bây giờ không thể nhịn, mà nằm yên được, phải lòi thôi.. mãi đến gần sáng, mới sực nhớ chuyện kia, ngồi nhồm dậy, hỏi vợ rằng :

- Ở nhà thường hay ăn với ai, ngủ với ai ? . Vợ lấy làm lạ, nói rằng :

- Mình đi vắng thì tôi ở nhà ăn một mình, ngủ một mình, chứ lại với ai ! Sao mình lại hỏi ta thế ?

- Vậy thì chứ ông Hàn nào mà yêu cả ngày, gọi cả ngày thế ?

Bấy giờ vợ mới hiểu; cười mà nói rằng :

- À ! Mình chưa biết ông Hàn, để tôi gọi đến cho mà xem. Rồi gọi : "ông Hàn ơi, xuống đây tôi bảo !"

Con mèo ở đâu nhảy lại, tưởng chủ gọi cho ăn. Anh kia, quần chưa kịp mặc dương vật để ra thỏn thẹn. Mèo ta trông thấy, nghĩ là miếng thịt, đớp ngay một cái. Anh kia đau quá, nắm cái đó mà kêu :

- Ối Giời ơi ! Ông Hàn cắn đứt mất gì... tôi rồi, Giời ơi, là Giời ơi !

Ông lão nghiện rượu; xưa nay ở tỉnh chỉ uống rượu ly, không mấy khi được rượu ngon mà uống. Nghe nhà ông thân gia ở nhà quê vẫn cất được rượu lậu ngon lắm. Lập tâm về chơi tảo bừa chén. Chẳng may về thì ông thông gia đi vắng, Bà thân gia thết cơm, nhưng không dám đem cái nỏ rượu lậu ấy ra. Ông lão nghiện rượu đêm nằm, trong bụng vẫn lăm le tính rằng chắc ngày mai ông thông gia về, hẳn được rượu ngon uống. Xưa nay nhà nhà quê lấy đâu làm rộng rãi ! Ông này nằm gian nhà ngoài, giáp liền ngay với buồng bà chủ nhà nằm. Đêm, bà chủ nhà đi tiểu vào cái nôi đình; nhân có khách nằm gần đấy, mà tương "lố tố" ra thì e bất lịch sự, cho nên cứ phải nín hơi, thót bụng lại, cho nó "ri rĩ" ra mà thôi. Ông lão nằm nhà ngoài, nghe thấy nước đầu chảy "tong tong", tưởng trong nhà đương cất rượu, mới lăm bằm rằng :

- Ủ, có thể chứ ! Rượu còn đương cất, chắc ngày mai ta được nếm hẳn thôi !

Bà chủ nhà ở trong kia nghe thấy, phì nực cười, bật hơi, nó mới toé ra "tồ ồ ồ tồ tồ" một tràng dài.

Ông này tưởng hũ rượu vỡ, vội vàng vỗ đùi mà nói rằng :

- Thôi xong, hoài của ! Hũ rượu vỡ mất rồi ! Thế có đen ông không !..

Một người đàn bà, không có chồng, hay đi cúng cấp ở đền chùa; phải lòng một ông sư với một anh thầy cúng. Rồi sau chữa, để được một đứa bé con giai.

Làng bắt vạ, đòi người đàn bà ấy đến tra hỏi, thì người ấy cứ thực mà xưng rằng trót có đi lại với ông sư và thầy cúng; nhưng mà không biết chữa với người nào.

Đòi sư và thầy cúng đến hỏi, thì hai người cùng chối, không chịu nhận; người nọ đổ cho người kia. Làng phải dẫn cả đôi bên lên quan. Quan cũng không biết phân xử ra thế nào, mới định lưu việc ấy lại, đợi cho lúc đứa bé lớn lên, biết nói, sẽ đòi xét lại.

Đến khi đứa bé lên sáu tuổi, ăn nói đã sõi. Quan lại đòi cả lên nha hỏi.

Hỏi thằng bé rằng :

- Mẹ mày khai : trước có đi lại với tên thầy tu và tên thầy cúng này, rồi chữa, để ra mày. Hỏi hai tên ấy thì hai tên ấy không chịu nhận, cứ đổ lẫn cho nhau. Vậy mày có biết đứa nào là cha mày, thì mày cứ nói, không việc gì mà sợ.

Đứa bé thưa rằng :

- Bẩm Quan Lớn, con không biết người nào là cha con. Nhưng mà lúc con còn ở trong bụng mẹ con, thì con chỉ thấy có người trọc đầu hay vào thôi..

Một anh nhà giàu. Đường Trong ra Bắc chơi; bắt nhân tình với một chị ả đầu.

Khi ra về, chị này tán với anh kia rằng đã có mang hơn một tháng.

Anh này gấn bó mà về. Tính ngày tháng rồi lại ra.

Chị ả đầu ta nghe tin anh nhân tình sắp đến nơi, luống cuống không biết làm thế nào; túng thế, mới bắt một con chó bông trắng con, bọc ẵm, giả tảng làm con mới đẻ ra.

Anh kia đến, thấy nói đẻ con trai, lấy làm mừng lắm; liền đỡ lấy con chó, ẵm bế mà bông lơn rằng :

- Ủ, rõ nòi là con nhà giàu thật chứ lại ! Mót lợt lòng mẹ ra, đã mặc áo lông cừu ! ...